

עלון קהילת

בַּבַּת עַיִן

ראש העין

ערה"ש תש"ע

ספטמבר 2009

גיליון מס' 11

"השמיים משתנים
לעיני החקלאים.
השכנים מתכוננים
לימים הנוראים"
(שיר תשרי, רחל שפירא)

זמן אלול הוא זמן של תמורה, גם אם חרישית וסמויה מן העין. זמן של חצבים, של נדידת הציפורים המדרימות אל ארצות החום, זמן של פתיחת שערים לברכה, לתפילה, לתקווה שמלווים את כניסתה של שנה חדשה.

תחילת שנת תשס"ט לוותה במקהלת קולות צורמים שנשמעו סביבנו, שהלכו וגברו ככל שהתקרב מועד הבחירות העירוניות. הקולות נדמו, והקהילה בשקט ובהתמדה המשיכה בפעילותה, העמיקה יתדותיה, הרחיבה גבולותיה. נדמה שהיום, עם תחילת שנת הפעילות השישית של קהילת בבת עין, הפכנו לחלק בלתי נפרד מן הנוף התרבותי-דתי של ראש העין. ברור לכל שאנו כאן כדי להמשיך ולפעול.

אנו מאחלים ומייחלים לשנה נוספת של צמיחה והתרחבות, של פעילות מבורכת ומשמעותית, שנה של פתיחת שערי הלב ופתיחת אופקים חדשים.

שנה טובה!

מערכת העלון:

עריכה, עיצוב ועימוד:
ישי אביאור

כתיבה:

אילה שעשוע-מירון, אורת וערן בלנש,
עידית נבו, ענת קצנשטיין, יואל רוזנפלד,
ישי אביאור

צילומים:

שלמה הראל, ישי אביאור, ערן בלנש, דן דיאמנט, דרור ברנדס

העלון הופק בסיוע "התנועה ליהדות מתקדמת" ו"הסוכנות היהודית"

יהדות מתקדמת בישראל

מכון מנחם פרידמן

דבר היו"ר (2)

מאמרים (2-5)

מעגל החיים בקהילה (3)

שירה (5)

אמנות (6)

אלבום התמונות (7)

דבר היו"ר

של תושבים בשכונות החדשות צריכה להיחשף ל"מוזיקה" שלנו. ברגע שיבינו שהקהילה הרפורמית אינה מה שחשבו, הם עשויים למצוא את המקום שמתאים להם יחד איתנו.

אני בטוח שבמקום להצטרף למסיבה שלנו, הציבור הדתי והחרדי בעיר יעשה כל שביכולתו להשתיק את המוזיקה שלנו. עם זאת, אני בטוח שככל שנגדל, ככל שנוכחותנו בעיר תורגש יותר ויותר, כך תקטן השפעת כעסו של הציבור האורתודוכסי על פעילותנו.

אני מזמין אתכם לחלוק את חלומותיכם, תקוותיכם ושאיפותיכם בכל מה שנוגע לקהילת בבת עין, וכיצד אתם מאמינים שניתן להפוך את החלומות האלה למציאות.

שנה טובה!

יואל רוזנפלד, יו"ר קהילת בבת עין

אני מדמיין את הקהילה שלנו במקום משלה, עם אולם תפילה אשר מסוגל לקבל לתוכו מאות מתפללים ביום הכיפורים. למרות שאיני ארכיטקט, בדמיוני קיים גם אגף נפרד לגני הילדים שיהיו חלק בלתי נפרד מקהילת בבת עין.

חלקכם אולי תוהה מה עישנתי ושתייתי בעת האחרונה, אך לא מדובר בהזיה או חלום.

לפני כמה זמן ביקרתי חברים בניו יורק, וקירות ביתם רעדו ממוזיקה רועשת שבקעה ממסיבה בדירה סמוכה. על אף שהמוזיקה היתה נסבלת, לא הצלחנו להימלט מקיומה. אחד מחברי הלך לבקש להחלישה, אך במקום זאת קיבלנו הזמנה והצטרפנו לחוגגים.

כשאני כותב את המילים הללו, אני נזכר במסיבה וברלוונטיות שלה למצבנו. אנחנו בהחלט יכולים להגשים את החזון שתיארתי, אך כדי לעשות כן על קהילת בבת עין "להעלות את הווליום". קירות הבתים בשכונות ראש העין צריכים לרעוד, אך לא מרעש-אלא מהאנרגיה אותה מביאה הקהילה שלנו. כמות גדולה יותר

בימים בהם קהילת בבת עין פותחת את שנתה השישית, מפתה לסכם את הדרך שעברנו בחמש השנים האחרונות. התפתחותה וצמיחתה של הקהילה בהחלט מרשימות, אך במקום להתמקד בעבר או בהווה, ארצה להסתכל דווקא אל העתיד - ולדמיין.

אני מדמיין מאה מתפללים מתכנסים יחד בכל ערב שבת לקבלה בתפילה, ורואה מגוון כיתות לימוד למבוגרים הנערכות בבית הקהילה. בחדר אחד אני שומע שיחות, דיונים וויכוחים עזים בדבר מקורותינו היהודיים, ובאחר לומדים את הטעמים לקריאה מספר התורה. בחדר השלישי, קבוצת בני ובנות המצווה החדשה לומדת ומתכוננת לכניסתה כשווה בין שווים לקהילה ולעולם היהודיים.

אני רואה את הקהילה שלנו לא רק מקיימת פעילויות למען הציבור, אלא מובילה אחרים בדרך לשינוי ולעזרה הדדית. אני מסוגל לשמוע קולות מתקדמים ורועמים אשר נעים בין ראש העין החדשה והישנה, ומאתגרים תושבים לעשות יותר למען עירם ותושביה.

מאמרים

כהלכה בקרם הגנה, חבשנו כובעים רחבי שוליים, הצטיידנו בטוריות ומזמרות ו"התנפלנו" על השטח: גזמנו ענפים סוררים, ניכשנו עשבים שוטים וקוצים, חפרנו גומות סביב עצי הבוסתן, סיקלנו וערמנו אבנים, ככוונה לעשות בהן שימוש בעתיד לבניית מבנה "שומר".

למרות השמש הקופחת, הלכנו והתקדמנו את אט במשימותינו. האוויר הצלול ובריזה קלילה שהחלה לנשב הפיחו בנו משנה מרץ ולקראת ערב ניתן היה להתרשם (או לפחות כך רצינו להאמין) שהמטע ממש שינה את פניו.

עם דמדומים, בשעה ש"החמה מראש האילנות נסתלקה", התכנסנו לקבלת שבת, כשפנינו אל הנוף המדהים המשתרע למרגלותינו. האויר התקרר ואנשים התעטפו והתכנסו, אך האוירה התחממה ונפתחו הלבבות. הרגשנו את הביחד, את הנתינה, את ההשתתפות ביצירה.

ביושבנו במעגל, העלה כל אחד מאיתנו מרחשי ליבו, שיתף ברגשותיו וחוויותיו, בך, איחל וייחל. הדלקנו נרות שבת בהשתתפות הוריה של אביבה שהצטרפו אלינו. קידשנו וברכנו על החלות וישבנו לאכול יחד ארוחת שבת שבמרכזה "פויקה" עשיר ועסיסי, וקינחנו בקפה קטן או תה צמחים, עוגות ופירות.

כשנפרדנו ויצאנו בדרכנו חזרה, הרגשנו שיחד עם המשפחה, הקרובים, המכרים והחברים, היינו שותפים, ולו במעט, להגשמת החלום ההולך ונרקם ברוחו של עידו, להקים מטע פתוח ומזמין לכל - "מטע של חופש".

מטע של חופש

אורת וערן בלנש

"We Are Free - אנחנו חופשיים", זה המוטו שחרתו עידו וחבריו על דגל צבעוני, לקראת הרונדו בסיום התיכון. את הדגל אימץ ונשא עידו לכל מקום במשך שירותו הצבאי. היום הדגל הזה מתנוסס בליבו של האתר שנבנה ברוחו של עידו - "מטע של חופש".

במרכז רכס הרי הגליל התחתון, בין יודפת להררית, בכרם הזיתים שנטעו סבו וסבתו של עידו, יוסף ואיבי נואה, בשנה שבה נולד, יוצרת משפחת גרבוסקי בשנתיים האחרונות אתר נופש והתרגעות, שנועד לציין את דרכו ורוחו של בנם עידו, שנפל במלחמת לבנון השנייה.

אביבה, אבי ובר, בעזרת מעגלי חברים ואורחים המצטרפים למשימה, מקימים במטע הזיתים, בין עצי חרוב רחבי ענפים וצל - פינת חמד. במקום קיימים אוהל ומזרנים, מחצלות, ערסלים ופינות ישיבה למנוחה, שולחן אוכל ומטבח מאובזר, כירת גז ופינה להבערת אש, וכן, ברוח המקום הידידותי לסביבה, גם שירותים אקולוגיים משוכללים ונקיים.

בבוקר יום שישי, ה-14 באוגוסט, יצאנו, כעשר משפחות חברי הקהילה, למסע של עבודה ועזרה במטע ולקבלת שבת בטבע. התחלנו בסקירה קצרה על המקום, ותדרוך על מהות העבודה. מיד לאחר מכן שינסנו מותניים, התמרחנו

* גוף, קבוצה או ארגון המעוניינים ליצור שיתוף פעולה ולהיות חלק מהפעילות במטע ההנצחה, או להרים תרומה להמשך הקמתו, מוזמנים ליצור קשר עם אביבה גרבוסקי בכתובת: ido@idolaad.co.il

פותרים שולחן

רשמי מסע של קבוצת בני
ובנות מצווה בקהילה

ענת קצנשטיין

קבוצתנו, המחזור השמיני של בני ובנות המצווה בקהילה, התאפיינה בכך שמרבית הילדים היו ילדים להורים של חברי הקהילה פעילים, מתוכם שניים אחים לילדים שהשתתפו בקבוצות בני המצווה הראשונות. בקבוצה, שמנתה שמונה ילדים ושמונה הורים, השתתפו לראשונה בתולדות הקהילה, שלוש בנות, מה שהוסיף לוויית חן למפגשים המשותפים.

על שלושה דברים העולם עומד, וכך גם המסע המשותף שלנו פעל בשלושה תחומים:

תורה – עסקנו בלימוד משותף של מקורות יהודיים, העמקנו את היכרותנו עם ארון הספרים היהודי ושאלנו שאלות על גרות שייכות ואחריות, וכן על המשמעות של גיל 12 או 13 בהקשר של מעגל החיים.

עבודה – כל אחד מן הילדים התכוון לציין את טקס בר/בת המצווה באופן שבחר בשיתוף עם משפחתו. חלקם הגדול של הילדים בחרו לקרוא בתורה ובנוסף למדו עם אילה את תוכן הפרשה, כחלק מן ההכנה לטקס שלהם. תהליך זה איפשר לילדים לחוות את הקריאה בתורה מתוך היכרות עם הדברים הנקראים וניסיון לעמוד על משמעותם.

עבדנו קשה ונהנינו. כיף היה לצאת לשדה ולעשות משהו שונה ממה שרגילים בהיותנו בעיר. הילדים נדהמו כששמעו שבתוך שעתיים של עבודה מרוכזת (ולמרות שתוך כדי הקטיף התעופפו גם חלק מהעגבניות באוויר...) קטפנו כ-400 ק"ג עגבניות!

גמילות חסדים או: פעילות למען הקהילה – קבוצת הילדים וההורים בחרו גם פעילות התורמת למעגל רחב יותר של אנשים, כאלה שאנחנו אמנם לא מכירים ובכל זאת מוכנים לתרום להם זמן ועבודה.

הפעילות שנבחרה נעשתה דרך עמותת "משולחן לשולחן", המעבירים לבתי תמחוי ברחבי הארץ כמויות מזון עודפות שניתנות כתרומה ממקורות שונים (מסעדות, אולמות אירועים, חקלאים). במסגרת פעילות זו יצאנו יחד, הורים וילדים, לקבוצת שילר באזור רחובות לקטיף עגבניות בשדה שנועד לתרומות מסוג זה.

* במהלך חודש ספטמבר תפתח הקבוצה התשיעית של בני ובנות המצווה בקהילה - המתעניינים מוזמנים לפנות לדרור ברנדס בטלפון 077-6633244

מעגל החיים בקהילה

ברכות לילדי בר ובת המצווה שעלו לתורה בין החודשים סיון-תמוז (יוני-אוגוסט):
מיקה מאירי, גלעד קצנשטיין, פלג עצמון, רועי גדות ואמיתי גינסברג. מזל טוב!

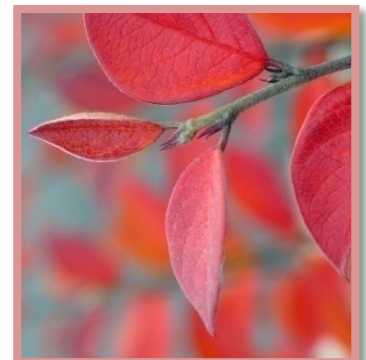
ברכת שמירה והצלחה למתגייסים לצה"ל: **נועם מירון, אביב מליניאק, יעל דיאמנט ותמר קצנשטיין**

ברכות לינון עצמון עם פרישתו מצה"ל ויציאה לדרך חדשה

ברכות לליאן מאירי ולהקת חמרמורת על הגיעם למקום ראשון בתחרות להקות נוער

ברכות חמות לורה פדר עם נישואי בנה יובל לבחירת ליבו נטע

ברכות להדסה ויהודה מורג לרגל הולדת הנכד מתניה בן ליענה וסטוארט שטיינברג (בתמונה). מי ייתן שיגדל בריא, מצליח ושמח בחלקו, ויביא הרבה נחת לכל המשפחה.

מאמרים

העבודה של הכהן הגדול, פותחת בתיאור היממה הקודמת ליום הכיפורים עצמו, ובתיאור הלילה שבמהלכו היו "קורין לפניו" יומעסיקין אותו עד שיגיע זמן השחיטה [של קורבן התמיד של הבוקר]". וכך אנו למדים, ששלוש השימורים הקודם לעליית השחר, שבמהלכו לומד הכהן הגדול את פרטי עבודת היום, הוא חלק בלתי נפרד ומשמעותי מעבודת היום.

בתום אותו הלילה מוביל אותנו פרק ג' במשנה לבקיעתו של אור הבוקר, הזוכה לקריאה פומבית: **"אם הגיע [השחר], הוואה אומר: ברקאי!** (יומא, פרק ג' מ"א), אשר רש"י מבאר: צץ ברק האור, ועובדיה מברטנורא גורס הבריק והאיר השחר.

כיצד נראה השחר העולה, שואלים חכמי התלמוד, ומתשובותיהם נוכל אולי ללמוד על האופן שבו מבריק בחיינו הברק, הניצוץ, של שינוי, של התחלה חדשה: **רבי אומר: אינו דומה תימור של לבנה לתימור של חמה, תימור של לבנה - מתמר ועולה כמקל, תימור של חמה - מפציע לכאן ולכאן.**

רבי אבהו מוסיף את הקשר לפתיח למזמור תהלים כ"ב **"למנצח על אילת השחר"**, כדי להסביר את הדמיון בין עליית אור הבוקר לקרני האיילה: **"מה אילה זו קרניה מפצילות לכאן ולכאן - אף שחר זה מפציע לכאן ולכאן"** (יומא כט' ע"א)

השימוש ב'מפציע' לתאר את עלות השחר מדמה יריעת שמיים לילית רוגעת, שזריחת קרני השחר הראשונות מפירות את שלותה ו'פוצעות' את שלמותה. הברק, הזיק, הניצוץ של השחר נטען במשמעות דווקא על רקע החשיכה האופפת את העולם טרם עלייתו.

אם נבקש להשליך מן התיאורים הללו משהו על המצע הנפשי המאפשר תמורה והתחלה חדשה, נגלה שהפצעת החדש מותנית ביכולתנו לשהות ולהשתהות בדמדומי החשיכה בציפייה, בהמתנה, בהכנה לעליית האור. העדים המבקשים לגלות את הירח בשמיים החשוכים, והצופה היושב במקום גבוה במקדש כדי להכריז על עליית האור, עומדים על המשמר עוד לפני הופעת האור, מתבוננים אל החושך וממתניים. הם שוהים בחשיכה על מנת להיות מוכנים להעיד על רגע התמורה, שבעקבותיו יוכל בית-הדין להכריז: **"מקודש!"** או הצופה לקרוא: **"ברקאי!"**

העצירה, ההשתהות, ההמתנה לפני השערים, היא שמאפשרת את פתיחתם.

ב"שיר משמר" כותב אלתרמן: **"פתאום חלון לאט נפתח בחשיכה"**. החלון נפתח, התמורה מתרחשת, דווקא בחשיכה, וכך אפשר להבין את הסתירה לכאורה: עבור הצופה שיושב בחשיכה ומחכה לסימני האור הראשונים - השינוי הוא איטי והדרגתי, אבל ברגע שהתחיל השחר לעלות, ואותו צופה נוכח בהשתאות בקרני האור

ללילה, וקרני האור האחרונות נעלמות, דווקא אז, על-פי החכמים, (בהתבססם על כללי הטומאה והטהרה של הכהנים), **"נטהר היום"**, אותו מפרש הרמב"ם בהלכות תרומות (רמב"ם הלכות תרומות ז' ב), **"עד שייטהר הרקיע מן האור"**. ללמדנו, שדווקא בהעדר האור ועם שוך המולת היום, אי שם בחשכת הלילה ובמסתרי, נרקמת איכות מיוחדת ושונה, שבה מתפנה הלב להקשיב לרחשיו וסודותיו וכן לרקום את עלילותיו של היום החדש. על איכות השעות של הלילה מספרת האגדה בהמשך הדיון התלמודי: **"דאמר רב אחא בר ביזנא אמר רבי שמעון חסידא: כנור היה תלוי למעלה ממטתו של דוד, וכיון שהגיע חצות לילה בא רוח צפונית ונושבת בו ומנגן מאליו, מיד היה עומד ועוסק בתורה עד שעלה עמוד השחר"** (בבלי ברכות ג' ע"ב).

הפייטנים הכירו היטב את איכותן של שעות אלה של לילה, טרם עלות האור, ועליהן כתיב רבי יהודה הלוי את הפיוט המופלא הפותח במילים:

יְעִירוּנִי רְעִיוֹנֵי
 וְסוּד לְבָי וּמִשְׁאָלוֹ
 הַגּוֹת דְּבָרֵי תַחְנוּנֵי
 וְזָמְרַת אֶל וּמִהֲלָלוֹ
 וְלֹא אֶתֶן שָׁנָת לְעֵינַי חֲצוֹת לַיְלָה בְּגַלְלוֹ

שאלת חילופי הזמנים רוחשת, בשינויי צורה ונוסח, גם בזרמים התת-קרקעיים של שיח חכמים בענייני ראש השנה ויום הכיפורים במשנה ובתלמוד. בלב השיח חבויה, שוב, השאלה: **מתי מתחילה שנה חדשה?**

יותר משניים מארבעת הפרקים של מסכת ראש השנה במשנה עוסקים בשאלת קידוש החודש, הקשורה להופעתו המחודשת של הירח. מן הכתוב עולה, כי בשיאה של חשכת הלילה חסר

הירח, באיבה של החשיכה, דווקא אז עומדים העדים על המשמר לבדוק מתי יבקע אורו של חרמש הירח המבשר את תחילת חודש תשרי וכניסתה של שנה חדשה. העדים שראו את הירח מופיעים בפני בית הדין, ועל סמך עדותם מקדש ראש בית הדין את החודש ויוצאים השלוחים לבשר עליו לתפוצות: **"ראש בית הדין אומר: מקודש! וכל העם עונין אחריו: מקודש!"** (משנה ראש השנה, פ"ב מ"ב).

גם מסכת יומא (שהוא היום, בה"א הידיעה), המקדישה שבעה מתוך שמונת פרקי הסדר

"חלון לאט נפתח בחשיכה" על איילות וקרניים בפתחה של שנה חדשה

הרבה אילה שעשוע-מירון

לניצן

מתי לומד תינוק ללכת? מתי הופך ילד רך לילד עם תרמיל על הגב בדרך לכיתה א'? מתי נחרש קמט של חיוך בזווית העין? מתי נעשה שיר חדש לחלק בלתי נפרד ממנגינת חיינו? מתי אפשר לומר בתחושה טובה שנפתחה בפנינו דלת חדשה, שהתחלנו פרק חדש בחיינו? מתי אנו מציינים תחילתה של שנה חדשה? השאלות הללו מעסיקות אותי בפרט בזמן אלול, כאשר התכונה לקראת החגים בעיצומה. מתי בדיוק, אני תוהה, עלי לצפות לפתיחת השער?

שאלת דקדוקי הזמן, משמעות הזמן וחילופי העיתים העסיקה רבות, כך אפשר ללמוד מקריאה במקורות חז"ל, את חכמי המשנה. אחת משאלות הזמן המובהקות מופיעה מייד בפתיחה המהדהדת של מסכת ברכות: **"מאימתי קורין את שמע בערבית?"** (ברכות א' א'), או במילים אחרות: מתי, על-פי לוח הזמנים היהודי, מתחיל יום חדש?

הבחירה לפתוח את מסכת ברכות דווקא בשאלה על קריאת שמע בערבית היא בחירה הדורשת הסבר. חכמי התלמוד מתרצים בחירה זו בהתבססם על מקורות מקראיים מרכזיים, סיפור הבריאה מזה, שנאמר **"ויהי ערב ויהי בוקר"** (בראשית א'), וקריאת שמע מזה, שנאמר בה: **"בשכבך ובקומך"** (דברים ו') לצד אלה, אני רוצה להפנות את תשומת הלב לאיכות המיוחדת של חילופי הזמנים בשעת הדמדומים, שבה אמנם דועך היום, אך גם נפרשת שלותו של הלילה. בשעה זו, שבה מפנה היום את מקומו

מאמרים

הקרן האחת, הבלתי מפוצלת, התמימה, של השופר. מפגש הקרניים מלמדנו על המתח הפועם בלב, במהותו, של ראש השנה, בין ההכרה במהות היסודית, הקמאית והמתמשכת של קרן האיל, שקולו נובע ממעמקי החשיכה, לבין ההזמנה לתמורה, לחידוש ולצמיחה, הגלומה בקרני האילה, המסמנות בקיעתו של בוקר חדש. ברגע המפגש בין השניים – מתחוללת התמורה.

המעבר האלה, המתחילים בחשכת הלילה, רגעים בהם הופך שחור הלילה, לאט ופתאום, לשחר של יום חדש המשחר לפתחנו.

על הביטוי 'אילת השחר' המופיע בדיון התלמודי כותב רש"י (בפירושו ליומא כ"ט, ע"א): **"למנצח על התפילה - שהיא כאילת, שכל זמן שמגדלת, קרניה מפצילות. בכל שנה ושנה נוסף בה פיצול אחד."**

כנגד הקרניים המפצילות של האיילה ניצבת

המתפשטות ומפצילות במהירות מכל עבר – המעבר הופך להיות מהיר ופתאומי. לכן נפתח החלון גם 'לאט' וגם 'פתאום', כמו תינוק שלומד ללכת, כמו הטענה המוכרת שילדי כיתה אי לומדים לקרוא בחופשת חנוכה, או מורים לשחייה המציינים בפני הורים מופתעים שילדיהם ילמדו לשחות בחורף.

מנהג הסליחות, הנהוג בקהילות המזרח החל מראש חודש אלול ועד ליום הכיפורים, מזמין אותנו לשהות, להמתין ולצפות בדיוק ברגעי

תוך כדי קריאת מילותיו, בערב המשובח של שירי שמרית אור. ואז גיליתי שלא דייקתי. המעגל אינו נסגר, אלא נסלח. והתבהר לי, ששוב השכילה שמרית אור במילותיה לדייק אל נפש האדם ולהעמיק את ההתבוננות וההבנה: לא ניתן, ולטעמי גם כלל לא נכון, לסגור את העבר, לסגור את השנה שחלפה ב"קופסא שחורה" ולחתום אותו. העבר, על הטוב והרע שבו, הוא חלק מאיתנו, מן ההתפתחות והצמיחה הנפשית של כל אחד ואחת מאיתנו. העבר אולי עבר, אבל הוא נוכח בעצם היותו, במהותו. סגירה הרמטית שלו משמע איון העצמי והאני. יחד עם זה, ניתן וחשוב ומהותי להשלים עימו, ויותר מכך, לסלוח אותו.

לסלוח לעצמנו בעצמנו על טעויות שעשינו (ועשינו!) לאחר. להתרשמותי, לעיתים, קל לנו יותר לסלוח לאחר על מה שעולל לנו, מאשר לנו עצמנו, על מה שעוללנו לאחר. גם אם הוא מזמן סלח. ועוד יותר מכך, חשוב שנסלח לעצמנו, על מה שעוללנו לנו. רגשות אשם הם המשא הכבד ביותר והמיותר ביותר, שאדם נושא על כתפיו. לרגל השנה החדשה, על פתיחותיה וסליחותיה, שנדע פתיחה טובה, לבריאות, לחיים, לאהבה, לנתינה ולחסד. ושנדע סליחה מלאה ושלמה, סליחה מצמיחה ומפרה.

קודם. בפועל, ראש השנה, ראשית כל ההתחלות, מקדים את יום הכיפורים, שיש בו "סגירת חשבון" אישית, נפשית ודתית. אולי זה מכיוון שנפש האדם חייבת תמיד תקווה ואופטימיות, על מנת לסגור את שארע בעבר, ויש להיפרד או להיפרע ממנו. הנפש אינה יכולה לשאת ריק, וואקום (ולמעשה, מעדיפה הוויה גרועה על פני הוויית הריק), ולכן אולי ראו, שיש לצאת לדרך חדשה, לפתיחה אחרת, עוד לפני הסגירה. ואולי, בעצם, הפתיחה החדשה, היא בכוחה זו המאפשרת בכלל את הסגירה.

כך חשבתי לפני שזכיתי לשמוע ולשיר את השיר,

פתיחה וסליחה

עידית נבו

"מעגל נפתח בכל שנה / ומעגל נסלח בכל שנה" (שמרית אור), ומעניין ומרשים, שגם לדבר מעגלי, אין סופי, יש בכל פעם, מחדש, פתיחה, ואין סגירה, זולת הסליחה.

למען האמת, תמיד פיזמתי *"מעגל נפתח בכל שנה / ומעגל נסגר בכל שנה"* והיה לי ברור שבכל שנה, לאורך הציר האינסופי של הזמן, נסגרת השנה שעברה, ונוותרת מאחור, על הטוב, ובעיקר על הרע שבה. ותמיד גם נותרה בי התמיהה, איך למעגל, שהוא בהוויתו אין סופי, יש בכלל התחלה או סוף, פתיחה או סגירה. הרהרתי בדבר, וחשבתי שטוב שגם במהלך אין סופי, תהיינה "תחנות התבוננות" המסמלות התחלה, וכתחנה שכזו ראיתי תמיד את ראש השנה.

למעשה, לכאורה, ראוי שהסגירה תבוא לפני הפתיחה, כדי להתחיל ממקום נקי, חדש, אבל עובדתית, הן בשיר והן במציאות, הפתיחה באה

שירה

פֶּה עֲשֶׂה הַלּוּחַ הַיְהוּדִי שֶׁהַקְּדִישׁ מְזַמְּנו לְבִקְשֵׁת הַסְּלִיחוֹת. זְמַן לְכָל צְרִיךְ הוּא הָאֵדָם – לִפְנֵי וְלִשְׁבָּר, לְפָתוּחַ לְסִגוּר וְלִפְתוּחַ, לְכָאֵב וְלְבִדּוּדוֹת וְלְסְלִיחָה. וְכֵלּוּם שׁוֹנֶה אֲנִי מִכָּל אֵדָם, אֲשֶׁר זְקוּק לְרַגְעִים בְּעֵלֵי תּוֹתִי וְכִיוּן מְגִדָּר וּמוֹדְעוֹת?

וְכֵן מוֹצְאִים עֲצָמֵנו בְּפִתְחָה שֶׁל שָׁנָה וּמְנַסִּים לְנִקּוֹת וּלְמַרְק אֶת מִשְׁטְחֵי חַיִּינוּ, הַמוֹרְקִים וּמִשְׁחִירִים לְפָרְקִים מְשֶׁל הָיָה כֹּל יוֹם בְּיוֹמוֹ פֶּסַח. וְיִצְיָאוֹת מְצָרִים נִשְׁכָּבוֹת לְפָנֵינוּ כְּמִקְרָבִים פּוֹרְחִים מְאֹרַח נְעֵלָם. וְעֵלֵי לְבָקֵשׁ סְלִיחָה מִמֶּנּוּ וּמִמְנָה, וּמִעֲצָמֵי וְגַם מִ, אֲשֶׁר נִפְלָא וְגָדוֹל וְאֲדִיר הוּא. וְגַם מִכֶּם, עַל שֶׁהִקְטַע נִכְתַּב לְלֹא פֶּשֶׁר אוֹ קֶשֶׁר, וְלֹא סוּף אוֹ הִתְחַלָּה.

הוא כְּעֶצוֹר בְּתִקּוּפָה, מְנַסָּה לְכִלּוֹא אֶת הָאֲוִיר הַמְתַּנְקָה עִם הַיּוֹרָה.

ישי אביאור

אוסף דן דיאמנט

דן דיאמנט, חבר ותיק של בקהילת בבת עין, ידוע כצלם אומנותי. בשנים אחרונות הוצגו תמונותיו היחודיות במספר תערוכות. בימים אלה ניתן לראות מבחר מצילומיו בבית אגמי ב-Design Center ברמת גן, ובמרכז האירועים Avenue שבקרית שדה התעופה. ניתן לבקר באתר האינטרנט של דן בכתובת <http://www.dandiamnt.com> וליצור עמו קשר בטלפון 050-7901029, 054-4842103

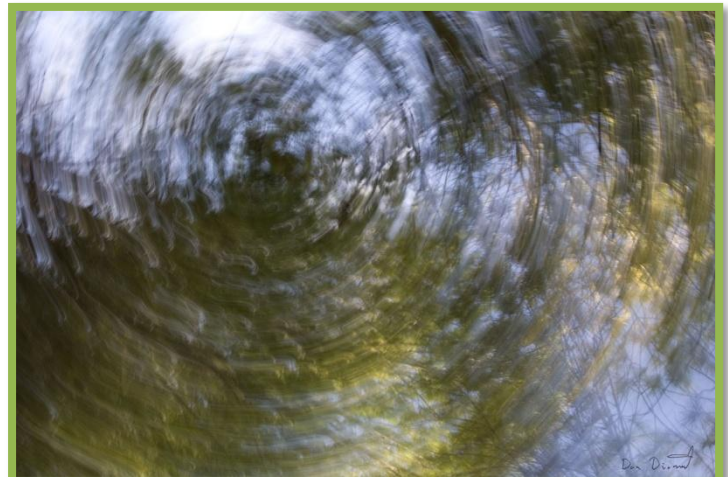
יודע תעלומות

זהו צילום הטומן בחובו סוד. האם זה נופו של היום הראשון בבראשית? האם זה היום האחרון של עולמינו? או אולי עולם אחר? התשובה נמצאת אצל יודע תעלומות

עין היקום

צילום שנעשה בחשיפה ארוכה והזזת המצלמה, מעין "מברשת אור". זו ההרגשה של רגע הבריאה הראשון, מוקד העולם, עין היקום

בראשית א'-ב'

טבע דומם של תמונות פשוטות למראה, אשר מזמינות את הצופה להתעמק בבחירת דרכים חדשות

אלבוס התמונות

לְכֵה דוֹדֵי נֶצַח הַשְּׂדֵה –
 בשיא פריחת האביב יצאנו לשבת
 קהילתית בטבע בהדרכתו של עמרי
 הרמן. התברר שממש כאן, מעבר לגבעה,
 מעט מזרחה לראש העין, מסתתרים
 אוצרות עתיקים, שרידים ליישוב יהודי
 קדום ומשגשג: בריכות מים, גתות, בתי
 בד ובורות סיד

בסוף אוגוסט אירחה הקהילה קבוצה של משפחות מקהילת האחות שלנו - קהילת בני ישורון מניו ג'רסי. זהו ביקורה השני של הקהילה, בפעם קודמת היו זוגות מבוגרים והפעם - משפחות צעירות עם ילדים בגילאים שונים. אולם התפילה התמלא מפה לפה לקבלת שבת, ובסופה יצאו המשפחות להתארח אצל משפחות הקהילה. האורחים התמוגגו, גם מהארוחה האיכותית וגם מההזדמנות המיוחדת לפגישה בלתי פורמלית עם משפחות ישראליות. גם המארחים נהנו מההזדמנות לפגוש, להכיר וליצור קשרים חדשים.

מתפללים יחד בחגי תשרי

ראש השנה מתנ"ס מבצע דני, נווה אפק

- ערבית** יום שישי, 18.9.2009 בשעה 17:30
- שחרית א** שבת, 19.9.2009 בשעה 9:15
- תשליך** נפגשים בתחנת הרכבת הישנה בראש העין
- שבת, 19.9.2009 בשעה 17:00
- שחרית ב** יום ראשון, 20.9.2009 בשעה 9:15

יום כיפור ביה"ס "אפק", גבעת הסלעים

- כל נדרי** יום ראשון, 27.9.2009 בשעה 17:15
- שחרית ויזכור** יום שני, 28.9.2009 בשעה 9:00
- מנחה** יום שני, 28.9.2009 בשעה 16:00
- נעילה** יום שני, 28.9.2009 בשעה 17:00

מתנ"ס מבצע דני,
נווה אפק

סוכות ושמחת תורה

- ערב סוכות** יום שישי, 2.10.2009 בשעה 17:30
פרטים מלאים יינתנו בהמשך
- ערב שמיני עצרת** יום שישי, 9.10.2009 בשעה 17:30
- שחרית שמחת תורה** שבת, 10.10.2009 בשעה 9:00

פרטים נוספים בתיבות הדואר ובאתר האינטרנט

<http://www.bavat-ayin.org.il>